

Η Εβδομάδα των Παθών - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα που ανοίγεται ήδη μπροστά μας, ο Χριστός πραγματοποιεί την πορεία που είχε πολλές φορές προαναγγείλει, προετοιμάζοντας τους μαθητές του για τα επικείμενα Πάθη και την Ανάστασή του. «Μέλλει ο Υιός του ανθρώπου παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων και αποκτενούσιν αυτόν και τη τρίτη ημέρα εγερθήσεται» (Ματθ. 17, 22-23).

• *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Την πορεία αυτή μας υπενθυμίζει από την αρχή της Μεγάλης Εβδομάδας η Εκκλησία. Από το βράδυ κιόλας της Κυριακής των Βαΐων, όπου ψάλλεται ο Όρθρος

της Μεγάλης Δευτέρας και ξεκινάει η πρώτη ακολουθία του Νυμφίου, ακούμε το Κάθισμα: «Τα πάθη τα σεπτά η παρούσα ημέρα ως φώτα σωστικά ανατέλλει τω κόσμω».

Αν και πρόκειται για την πιο επώδυνη διαδικασία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, όμως τα Πάθη είναι δόξα και λαμπρότητα για τον Χριστό. Ακτινοβολούν στον κόσμο σαν φώτα σωτήρια, όπως προβάλλει ο ήλιος το πρωί και φωτίζει με τις ακτίνες του τα πάντα.

Η πρώτη λοιπόν ημέρα που παρουσιάζει «των παθών του Κυρίου τας απαρχάς», ήδη «λαμπροφορεί». Δοξάζουμε ευγνώμονα, πανηγυρίζουμε «την απόρρητον Λόγου Θεού κατάβασιν», δεν μοιρολογούμε για τα βάσανα του Χριστού με άρρωστους συναισθηματισμούς.

Η σταυρική πορεία του Κυρίου υποσημαίνεται ακριβώς με την παραβολή του αμπελώνος, που ακούμε ήδη στην ευαγγελική περικοπή από την πρώτη βραδιά. Εκεί οι κακοί γεωργοί έδειραν, απέκτειναν, λιθοβόλησαν τους δούλους που απέστειλε το αφεντικό τους για να παραλάβουν τους καρπούς. Εν συνεχεία σκέφτηκαν να κάνουν το ίδιο και στον υιό του κυρίου τους. «Δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν και κατάσχωμεν την κληρονομίαν αυτού». Έτσι λοιπόν τον συνέλαβαν και «εξέβαλον έξω του αμπελώνος και απέκτειναν αυτόν».

Αποδοκιμάζεται λοιπόν ο Χριστός, εξοντώνεται από τους ανθρώπους που ο ίδιος έβαλε για να φροντίζουν τα δικά του. Καταδέχεται «σταυρόν, ετασμούς (ανακρίσεις) και μάστιγας, Πιλάτω κρινόμενος». Ραπίζεται στο πρόσωπο από δούλους, ανέχεται τα πάντα, «ίνα σώση τον άνθρωπον».

Μα ο θάνατος δεν είναι το τέλος του, όπως νόμισαν οι φονείς του. Είναι μεν ο λίθος που τον «απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες», που τον πέταξαν ως ακατάλληλο για χτίσιμο, αλλά ο λίθος «ούτος εγενήθη εις κεφαλὴν γωνίας». Έγινε ακρογωνιαίος. Το αγκωνάρι που κρατάει όλη την οικοδομή. «Παρά Κυρίου εγένετο αὕτη». Θεμελιώθηκε ατράνταχτα πάνω στο αίμα του Χριστού. Κανένας δεν μπορεί να την γκρεμίσει πλέον. Η θαυμαστή αυτή οικοδομή είναι η Εκκλησία (Ματθ. 21, 33-42).

Πάνω της μας καλεί να χτιστούμε κι εμείς. «Θεού οικοδομή εστε», λέει (διά Παύλου) ο Χριστός.